

532 ÖÖ pime ja paat lõikab vahutavat merd,
silmapiirilt kaob Eestimaa rand.
Jälle Maarjamaa pinnal voolab sangarite verd,
mida rõhumas on lubjavildi kand.

Armas Eesti, anna andeks, et sust lahkuma nüüd pean,
aga kodumaa meelest ei läe.
Õitseb sirel, saabun tagasi, seda kindlasti nüüd tean,
annan sulle oma relvastatud käe.

Armas Taaraisa, juhi Soome sepa poole teed,
sealt saame me relvi ja nõu.
Me esiisad aastasadu käinud seda teed,
neid ei kohutanud tormised veed.

Ei Eesti pinnal iial kasva võõra riigi taim,
ei iial kordu enam Jüriöö,
ei punalipud sini-musta-valge vastu saa,
ei pooleli jää Lembitu töö.

(Viisil “Jää terveks, mu kodurand, silmade ees”)